

2022

Dvořák

ÚNOROVÝ VÝBĚR
STUDENTSKÉHO ČASOPISU

DG A SOŠE KRALUPY N. VLT.

Fyzika, matematika a informatika, jak je stoprocentně neznáte

Jak by vypadala fyzika, kdyby se zhmotnila do živé ženy? A co teprve taková matematika a informatika? Než si přečtete mou představu a prohlédnete Lucčiny skvělé ilustrace, ráda bych vás upozornila, že jde o pokus o umění, nikoli článek napěchovaný fakty. Chápu námitky, že matematika coby věda exaktní nemůže být matkou vědy přírodní, ani natolik mladého oboru, jakým je informatika. Ale... baví mě si to představovat.

Fyzika

Pochopila, jak to v životě chodí. Usměje se rudými, půvabnými rtíky, zamžiká dlouhými černými řasami, nechá se obletovat, nikdy však nejde příliš daleko. Ví, že by se tak připravila o spoustu ctitelů. Baví ji být nedobytná.

Za škraboškou dokonalého obličejce primabaleríny Národního divadla skrývá výsměch všem, kteří by si ukousli jazyk, jen aby ji mohli pozvat na víno. Chovala by se jistě jinak, kdyby se po ní muži (a nejen oni) neotáčeli, ale o tom ona nepřemýšlí. Je pyšná. A mladá. Má pocit, že jí patří svět. A kdo ví, třeba se nemýlí.

Blondaté vlasy na patku. Koketní úsměv. Postava dokonalá podle všech měřítek krásy. Lesklé černé šaty, podle toho, jak umocňují celkový dojem, jistě šité na míru, upnuté, vypasované, s výstřihem, důmyslně průsvitné, dlouhé, přesto však odhalují perfektně tvarované nohy. Kdyby šla po ulici, jistě byste si jí všimli.

Hlubšímu vztahu se vyhýbá, protože se ho bojí. Ctitelům zavírá dveře před nosem, možná proto aby neodhalili, jak je povrchní.

Fyzika je šťastná, ale čelo jí hyzdí první vrásky obav. Ví, že pomalu končí nejlepší léta jejího života, a chce si je užít naplno, nemyslí na zítřek, vždyť ze sklenky stále voní dnešní červené. Má strach ze své mladší sestry Informatiky, protože je jí jasné, že i když to tak zatím nevypadá, nemusí to dlouho trvat a právě ona jí odloučí všechny obdivovatele.

S Matematikou, svou matkou, žije v příměří. Nemá ji příliš v lásce, je pro její požitkářskou duši příliš chladná, odměřená a přesná. Tuší, že matce je její životní styl proti srsti, o to víc si ho vychutnává.

Má ráda malé sladké sušenky a kávu. Trpí marnivostí, nestará se o nic jiného než o svůj vzhled. Totálně propadla Instagramu. Ale ať už vám hlavu zamotala, nebo ne, jedno jí upřít nemůžete: Je sexy.

Informatika

Ať je váš vkus jakýkoli, tuhle holku byste prostě nebalili. Je jí tak kolem šestnácti, přespříliš nevyrostla, zato málo sportovala a trošku přibrala. V první třídě jí maminka učesala dva culíčky a už jí to zůstalo, o špinavě hnědé vlasy se nestará. Péči nevěnuje ani obličej, kde se zabydlelo akné, ani oblečení, podle toho, jak k sobě neladí, dalo by se usuzovat, že jí je vybírá náhodný generátor. A samozřejmě nosí rovnátka.

Ačkoli svým vzhledem odrazuje okolí, netrpí nedostatkem přátel ani nízkým sebevědomím, právě naopak! Má totiž skvělou povahu a velmi osobitý humor. Ráda zkouší nové věci, všechno by se chtěla naučit, všude by chtěla být. Svět je pro ni krásné místo plné příležitostí, Informatice nechybí elán ani smělé plány.

Se svou sestrou nepromluvila už tři roky, pubertáčka je totiž nesmírně umíněná. Matku v podstatě ignoruje, ona se jí sice snaží trochu usměřňovat, ale Informatika není z těch, kteří by si to nechali líbit. Matematika si to uvědomuje, což je jediný důvod, proč se ty dvě ještě úplně nerozhádaly a vycházejí spolu o něco lépe než Matematika s Fyzikou.

Informatika je velmi sympatická, patří mezi sluníčkáře, přirozeným kouzlem své osobnosti si získá téměř každého. Je otevřená novým věcem, optimistická a houževnatá, nerada se vzdává a co si umane, to taky udělá. Problém nastává, chceme-li odhadnout, co z ní vyroste.

Takové pokusy připomínají ruskou ruletu a prozradím vám, že jsme vsadili nemalé peníze. Na charakteru Informatiky je však krásné to, že pokud nás zklame, nebude to záměrně.

Nezbývá nám než doufat, že jí nikdo nepoplete hlavu, to by pro lidstvo mohla být velká komplikace.

Matematika

Je až k nevíře, jak si jsou Matematika a Fyzika podobné. Obě mají naprosto stejnou barvu vlasů (Dobrá, mívaly, když matčiny ještě nebyly protkány stříbrem.), velmi podobnou postavu, držení těla, rysy v obličejí, úsměv, barvu a tvar očí.

Elegantní, ale trochu starší, co si budeme namlouvat, Matematiko, že? Blond vlasy sahají asi po lopatky, nijak zvlášť o ně nedbá, občas bývají mastné. Svým vzhledem se moc nezabývá, je pro ni důležitější, aby jí nebyla zima. Nikdy neoblékla džíny, volí formálnější béžové kalhoty, trochu volnější. Ráda nosí levandulovou, což je sice slušivé, avšak velmi nevýrazné.

Královna věd se cítí tak trochu jako zboží z výprodeje. Je jí líto, že se od ní obě její dcery vzdalují, že si žijí svým vlastním životem. Ideál vidí v rodině, kterou nikdy neměla.

Neví se, odkud pochází, neví se, kdo jsou její rodiče, neví se, kdo je otcem jejích dvou dcer, můžeme se pouze domnívat, že má každá svého. Sama Matematika se nikomu svěřit nechce a tajemství svého života si zřejmě vezme s sebou do hrobu, pokud jí bude dovoleno v nějakém spočinout.

Moc dobře ví, že řídí chod našeho světa. Ví (Nebo jen touží, aby tomu tak bylo?), že by se bez ní obě její dcery zhroutily. Jediné, co ji udržuje při životě, je vědomí vlastní důležitosti.

Velmi jí trápí, že má Fyzika více ctitelů než ona. Odevšad slyší, že ona, královna věd, je pouhým nástrojem, připadá si využívaná, mrzí ji, že se nikdo nezajímá právě a jenom o ni. A když už se někdo takový najde, Matematika si toho, narozdíl od Fyziky, váží. Sice se také chová odmítavě, ale v hloubi srdce cítí vděčnost. Ráda by si někoho našla, ale ví, že takový na světě není, a je s tím smířená.

Své city skrývá, navenek je to krásná šarmantní dáma, trochu starosvětská, trochu vrásčitá.

Ve volných chvílích, kterých nemá mnoho, neboť je to workoholička, ráda maluje. Vůbec jí nevadí, že to neumí a že její obrazy vypadají úplně jinak než plátna pravých umělců.

Osobně si myslím, že se blíží den, kdy se Matematika psychicky zhroutí, protože toho tají prostě moc.

Domnívám se, že všechny tři jsou zajímavé a mají co nabídnout, bohužel však k žádné z nich nemám příliš blízký vztah. Před několika lety jsem totiž náhodou potkala jednu červonosou holčičku s očima jak srpnová noc, která si v pestrobarevných šatičkách hraje na ulici. Dala jsem se s ní do řeči. Čím víc času s ní trávím, tím víc mě fascinuje. Říkají jí Španělština.

Autorka: Anežka Malínská
Ilustrátorka: Lucie Utscheková

Výlet do Neláče

Už se vám někdy stalo, že byste nastoupili do vlaku a pak zjistili, že jedete úplně jinam? Věřím, že nejsem jediná, ale i tak si myslím, že o tuhle historku bych se s vámi měla podělit.

Je středa před druhou hodinou odpoledne a já si v klidu jdu na nádraží, abych mohla vlakem ve 14:12 odjet domů do Libčic. Na tabuli na nádraží vidím, že má vlak deset minut zpoždění, tak tam stojím a čekám. Zapovídala jsem se s Anežkou, kterou jsem náhodou potkala a mezitím vlak nabral dalších pět minut zpoždění. Když se na tabuli objevilo třetí nástupiště, rozloučila jsem se a šla. Vlak směr Praha vždy stojí na třetím nástupišti vpravo. Když jsem tedy vpravo uviděla vlak, bezmyšlenkovitě jsem do něj nasedla. Ve vlaku jsem se zakoukala do mobilu a jediné, co jsem zaznamenala, bylo, že vlevo na nástupiště přijel vlak a nastoupilo do něj hodně lidí. Myslela jsem, že je to rychlík, a projížděla dál Instagram. No a pak se vlak rozjel. Ale na druhou stranu! Nejdřív si říkám, že se asi potřebuje vyhnout jinému vlaku nebo tak něco. Pak jsem se ale podívala na světelnou tabuli a s hrůzou zjistila, že jedu směr Ústí. Začala jsem panikařit a měla chuť vyskočit za jízdy. Když ale ohlásili, že příští zastávka je Nelahozeves – zámek, uklidnila jsem se a rychle začala hledat spoje směr Kralupy. Zjistila jsem, že jeden vlak měl jet před chvílí, ale má tři minuty zpoždění. Svitla mi naděje, že to stihnu a nebudu muset čekat hodinu. Když jsem v Nelahozevsi vystoupila, hned jsem uviděla, že na druhé nástupiště přijíždí vlak. Vyběhla jsem tak rychle jako nikdy a spěchala po schodech dolů, podchodem a pak zase po schodech nahoru. Cestou jsem málem srazila paní, ale stihla jsem to. Celá zpocená jsem naskočila do vlaku, koukla se, jestli nejsem zase ve špatném. Po zjištění, že už jedu správně, jsem si konečně oddechla. Když jsem si po chvíli uvědomila, co se právě stalo, začala jsem se smát, přičemž na mě všichni koukali. Domů jsem dojela v pořádku asi o hodinu později. A teď už vím, že příště musím dávat pozor, kam jedu.

Lenka Vašicová

Tohle vám otevře oči

Také jste ten typ studenta, který musí pořád něco dělat, i když má konečně volno? A to i přes prázdniny? Já přesně takový jsem, a i když to někomu může připadat divné, mně to tak rozhodně nepříjde. Pokud se tedy rádi učíte nové věci, poznáváte další aktivní studenty a také si ze sebe dokážete udělat trochu srandu, mám tu pro vás skvělý tip na léto. Letní prázdniny sice budou až za několik měsíců, ale na tuto akci se musíte přihlásit už teď.

Představuji vám Letní akademii Discover. Určitě si všichni říkáte WOW, to zní skvěle. No, máte pravdu. Já jsem se o Discoveru dozvěděl zhruba před rokem. Hned jsem navštívil jejich sociální sítě, na které doporučuju se podívat, a také jejich web, kde jsou všechny pro vás důležité informace pro potenciální účast.

A co to ten Discover vlastně je? Jde o letní tábor pro studenty středních škol a vyšších gymnázií, což znamená pro ty, kteří jsou aktuálně v prváku až v maturitním ročníku. Je to podle mě pro aktivní studenty nebo pro ty, kteří se rádi vzdělávají. Discover je také vhodný pro studenty, kteří se aktivními stát chtějí.

Při přihlášení si vyberete dva kurzy, které vás provázejí celým týdnem, v mém případě to loni byly kurzy forenzní psychologie a udržitelný rozvoj. Když vás vyberou, můžete tak strávit týden plný zábavy a získávání nových zkušeností. Během celého týdne se vzděláváte ve svých kurzech, navštěvujete odpolední workshopy, které organizují lektoři, ale také studenti, můžete

se zúčastnit různých týmových aktivit, sportovních utkání nebo třeba hledání nových přátel. Protože když budete chtít, určitě na Discoveru najdete podobně, možná i úplně stejně smýšlející lidi, kteří se tak mohou stát vašimi kamarády.

Co by to ale bylo za prezentaci bez několika zážitků nebo rad? Discover vám rozhodně může pomoci třeba k rozmyšlení vašeho budoucího vysokoškolského studia nebo k nalezení odpovědí na vaše otázky. Já nejraději vzpomínám na chvíle strávené se svými přáteli a také na zážitky se svým týmem. Na Discoveru jsem se potkal s mnoha zajímavými a inspirujícími lidmi (studenty i lektory), kteří mi ukázali jiný pohled na svět, což možná zní trochu bláznivě. Všechny získané emoce a zážitky ale nejde jen tak popsat jedním nebo i několika články, tohle se prostě musí zažít.

Mně už nezbývá nic jiného, než vás odkázat ještě jednou na web Letní akademie Discover (<https://discover.sk/cs/https://discover.sk/cs/>), kde už je spuštěno přihlašování na letošní turnusy. Já jsem je už samozřejmě prošel a myslím, že si tam každý může najít to, co ho nejvíce baví. Mě třeba zaujal kurz biochemie, etiky a také globalizace světa. Tak snad se s někým letos na Discoveru potkám.

Martin Elznic

Oscarová doporučení

Možná jste zaregistrovali, že byly před dvěma týdny zveřejněny nominace na Oscary. Pokud ne a zajímalo by vás, které filmy letos mají šanci získat prestižní ocenění, můžete si přečíst [článek z IROZHLASU](#). Jestli nepotřebujete nutně vědět, který film si vysloužil kolik nominací a který herec či herečka byl Akademií letos pozapomenut, možná vás více zaujme tento text. Pokusil jsem se vybrat hrstku filmů, které si zaslouží pozornost, a možná dokonce návštěvu kina.

Film, nad kterým jsem se už v jednom ze svých starších textů rozplýval, je ambiciózní adaptace kultovní sci-fi série Duna. Po technické stránce špičkový snímek části publika nemusel sednout, ať už kvůli pomalejšímu a hůře stravitelnému stylu vyprávění režiséra, popř. kvůli faktu, že se Dennis Villeneuve rozhodl první knihu zadaptovat ve dvou filmech a její příběh rozpůlil. "Duna" nepatří mezi filmy, jež by se líbily každému. Přesto si myslím, že projekce takového monumentálního projektu je zážitek, který by neměl prošvihnout žádný filmový fanoušek.

Další ze zajímavých nominovaných snímků nese jméno "Lékořicová pizza". Tento film na svou premiéru v Česku ještě čeká, v kinech jej uvidíme až na konci března. Příběh se odehrává v sedmdesátých letech v Kalifornii a vypráví o lásce dvou mladých lidí. Dle kritiků a ohlasů ze zámoří je "Lékořicová pizza" atmosférická, nostalgická a emotivní podívaná se skvělými hereckými výkony a s jistou režii zkušeného filmaře Paula Thomase Andersona. Někteří diváci filmu vytýkají jeho přepálenou délku a scénář.

Třetím filmem, který mě zaujal, je opět adaptace. Tentokrát si jiný oceňovaný režisér, Joel Coen, vybral ke zfilmování drama Williama Shakespeara. "The Tragedy of Macbeth" si českou premiéru také ještě neodbylo. Trailer poutá pozornost diváka vtahujícím černobílým vizuálem snímku a ceněnými hereckými jmény jako Denzel Washington a Francesca McDormand. Podle kritiků film nabízí přesně to, na co trailer láká, a celkově se má jednat o povedenou adaptaci.

Pokud by vás zajímalo, jak budou letos ceny americké Akademie filmového umění a věd rozdány, ceremoniál se koná 27. března.

Adam Kaprál

Valentýn tak trochu jinak

Existuje snad jiný způsob, jak oslavit den svatého Valentýna než psát valentýnky, malovat srdíčka a lézat s amorky? Můžu vás ujistit, že by se tu jeden našel. A dost originální na to, abyste na letošní Valentýn jen tak nezapomněli.

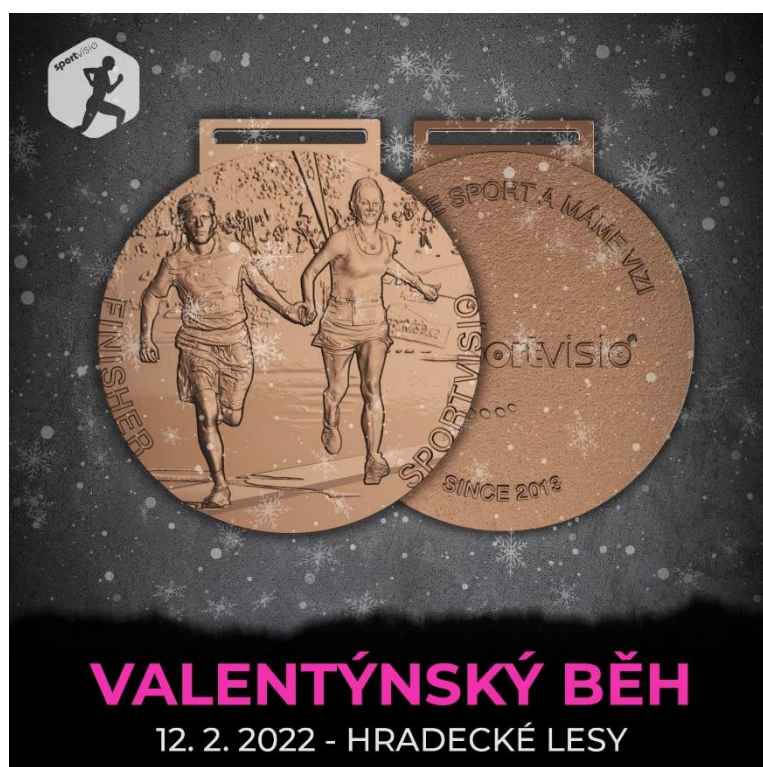
Co takhle udělat něco pro své zdraví a překonat sám sebe, či si dokonce splnit svůj sen? Zní to jako ideální kombinace, že? Navíc, tady se nehledí na nějaký partnerský status, ale běží! Nevěříte? Ano, i na oslavu svátku zamilovaných se můžete zúčastnit běžeckého závodu, ale nejen tak ledajakého. Letos to bude již druhý ročník Valentýnského běhu v Hradci Králové připadajícího na sobotu 12. února.

Délku trasy závodu, která povede hradeckými lesy, si navíc můžete uzpůsobit dle libosti: 11 km/5 km. Běh bude odstartován v kempu Stříbrný rybník. Je možnost se účastnit se svou drahou polovičkou nebo s kamarádem a běžet tak za kategorii DVOJICE, anebo vyrazit na vlastní pěst jako JEDNOTLIVEC.

A jako třešnička na dortu je tematická medaile v cíli. To není zas tak špatné, ne? Tak co? Schůzka s amorkem 12. února v 9:00 v Hradci? Platí?

Pro více info na webu: <https://www.sportvisio.cz/akce/valentynsky-beh.html>.

Sunshine:):

Bruslení na stadionu

Popravdě, si už ani nevzpomínám, kdy poprvé zazněl nápad: „Hele, co kdybychom šli někdy bruslit jako celá třída?“ A už vůbec si nevzpomínám na to, jak jsme ho pak proměnili v realitu.

Ze začátku se sešlo okolo pěti až šesti holek, které vyrazily o víkendu bruslit, ale ne vždy jsme měly čas a možnosti. Když už nás to v tak malém počtu přestalo bavit, přemluvily jsme paní profesorku Czechmanovou, která s námi velmi ochotně v prosinci vyrazila na náměstí, kde stálo malé plastové kluziště. Myslím si, že to tam bylo fajn, i když já sama jsem zrovna bojovala s malým Covidem. Vlastně, co jsem se doslechla, tak špatné bylo jen nutné půjčování si bruslí navzájem, protože ne každý je má doma.

Pak se jednoho dne rozhodlo, že půjdeme na stadion. Už o vánočních prázdninách jsme s holkami začaly u paní profesorky opět škemrat, že bychom mohly tentokrát na stadion, a jestli by to šlo a jak se to dá zařídit. Tak to pokračovalo až do jarních prázdnin, kdy jsme zjistily, že v době naší dvouhodinovy tělocviku je na stadionu veřejné bruslení, pak bylo jasno.

Zde jsme se setkaly s ochotou paní profesorky Czechmanové, ale i vedení, které nám povolilo obětovat nejen dvě hodiny tělocviku, ale k nim ještě jednu vyučovací hodinu. Nakonec se k nám přidali i kluci.

Bruslení samo o sobě byla velká sranda. Někdo bruslit neuměl, někdo skákal piruety, někdo se blíže seznámil s tvrdostí ledu, ale snad všichni jsme si to svým způsobem užili.

Jako třída bychom tedy chtěli poděkovat paní profesorce Czechmanové za celkové zařízení bruslení, panu profesoru Štruplovi, že s námi vyrazil a vzal i kluky, a samozřejmě vedení školy za to, že celou akci povolilo a dalo nám možnost si takto zpříjemnit úterý.

Veronika Sáblová (3.G)

Olympiáda v Pekingu

Část druhá

Míchat sport s politikou?

Před více než 2000 lety se konaly první olympijské hry. Staly se velkou oslavovanou událostí, kdy byl na pár okamžiků klid. Na ty dny nebo týdny byly všechny lhostejnosti zapomenuty a přátelství a laskavost převládaly. Vzpomínám si na rozruch kolem olympiád před pár lety. Zprávy se týkaly olympijské kolekce a šancí, které mají sportovci na úspěch. Bohužel jsme ale v roce 2022 a po vyhledání pojmu "olympiáda Peking" se mi zdá, že slova "covid" a "bojkot" se objevují trochu moc často.

Všichni jste určitě slyšeli o bojkotu olympijských her, který mnoho států vyhlásilo. USA, Velká Británie nebo Austrálie se koncem loňského roku rozhodly v únoru na olympiádu vyslat pouze atlety bez oficiálních zástupců státu. Hlavním důvodem je zejména porušování lidských práv. Například se jedná o útlak ujugurské muslimské populace na severu Číny nebo situaci v Hongkongu. Ne všichni jsou ale proti vyslání oficiálních zástupců do Pekingu. Země jako Francie vyjádřily své názory na bojkot. Prezident Macron řekl: „Aby bylo jasno: Buď máte úplný bojkot a neposíláte sportovce, nebo se pokusíte věci změnit užitečnými činy.“ Vzpomeneme-li si na osmdesátá léta, bojkot olympiády znamenal účast sportovců. Pravdou je, že bojkot této olympiády vypadá spíše symbolicky.

Po sepsání dvou článků o tomto tématu, které doprovázelo dlouhé pročítání internetu, mám jednu otázku. Proč dát olympiádu zrovna Číně? I přestože se problematika Číny objevuje v médiích v poslední době více než kdy jindy, nevznikla ze dne na den. Lidská práva byla porušována i před 7 lety, když byla Pekingu udělena organizace her. Podobná situace byla i v roce 2008, kdy se na stejném místě odehrály LOH. V roce 2015 na místo organizátora kandidovaly pouze Peking a Almaty, takže nechám na každém, aby usoudil, jestli IOC (mezinárodní olympijský výbor), který vybírá organizátory nadcházejících her, udělal správné rozhodnutí.

Příští týden se opět vraťte, protože na vás bude čekat další díl, a tentokrát už s aktuálním (slibuju, že více pozitivním) pohledem do dějiště olympiády, kde spolu zhodnotíme počáteční dny ZOH.

Magdalena Turnbull

Olympijské hry v Pekingu

Část třetí

Zachrání nás plamínek?

Olympijské ceremoniály nemám zrovna v oblibě. Upřímně řečeno, mám pocit, že zahajovací ceremoniály olympiád posledních let má na starosti stejný režisér. Nikdy nechybí pár motivačních videí, která se ve zpomaleném záběru snaží předat zprávu: "Jsme v tom všichni spolu, všichni jsme lidi" nebo něco až moc podobně dramatického. Nesmí chybět několik kolektivních tanců, které většinou předvádí tanečníci společně s různými barevnými světýlky. Někdy poté se konečně dostaneme k nástupu olympioniků, při kterém vždy lituji, že nejsem z Řecka. Řečtí fanoušci vidí své olympioniky podle tradice vždy nastupovat jako první. Naopak se musím již několik olympijských her potýkat s problémem, jímž jsou pro mě abecedy asijských států. Nevyzpytatelné pořadí zemí, které se střídají pod nástupní bránou, ode mě vyžaduje nepřetržitou pozornost před televizí. Obdivuji úžasnou kondičku lidí, kteří již asi hodinu tančí kolem sportovců. Ve chvíli, kdy opustí obrazovku česká reprezentace, ztrácím pozornost. Letos jsem si řekla, že tím nebudu trávit čas a článek vlastně napíšu i bez zhlédnutí celého ceremoniálu, s inspirací v podobě několika fotografií. Po tom, co jsem změnila názor, a na ceremoniál se přece jen podívala, vím, že jsem udělala dobře. Mám totiž dost poznatků.

Z důvodu velkých mrazů byli letos organizátoři nuceni ceremoniál zkrátit na 2 hodiny (ano, to je na tradičně 4hodinový ceremoniál málo). Doufám, že se budoucí hry inspirují. Moc se mi líbil motiv vloček, které se spojily v jednu. Musím říci, že jsem se u sledování příjemně bavila až do chvíle, kdy začalo zapalování olympijského ohně. Měla jsem pocit, že Čína dobře uvedla hry bez toho, aby moc dráždila protesty, které se uskutečnily kolem konání her. Poté ale někdo zmínil uhlíkově neutrální plamen. V předchozích dílech jsem mluvila o problematičnosti her v souvislosti s životním prostředím a při pohledu na plamínek, jež má kompenzovat tuny umělého sněhu, který byl dovezen do přírodní rezervace (jestli nevíte o čem mluvím, přečtěte si 1.díl), mi úsměv z obličeje zmizel. Sotva jsem rozdýchala plamínek, lidé začali tančit k "Imagine" společně s fotkami radujících se Číňanů. You may say I'm a dreamer but I'm not the only one, televizní záběry spíše připomněly na chvíli opomenutou problematiku Číny a jejího porušování lidských práv. Dál to už nemůžu komentovat, protože jsem zmáčkla červené tlačítko na ovladači.

Jdeme se soustředit na něco pozitivního. Českou olympijskou výpravu tvoří v Pekingu 116 členů. To je například mnohem více než 73členné Norsko. Rekordní účast však není všechno. Narodil od Norska to pro českou výpravu na letošních hrách vypadá docela nejistě. Kromě Ester Ledecké a Martiny Sáblíkové, jejichž účast v závodech má medailové naděje, u ostatních potřebujeme nějakou tu štěstěnu. Ani biatlonisté, kteří v posledních letech výrazně přispívají do medailové tabulky České republiky, nejsou favority ani jedné disciplíny. Přemyslím, jak vyrovnáme bilanci sedmi medailí z Pchjongčchangu. Nejsem, ale sportovec, takže mi zbývá jenom držet všem palce a fandit.

Nezmeškejte příští díl, ve kterém budu mluvit o výkonech olympioniků a způsobech, kterými se Čína potýká s COVIDEM v době olympijských svátků.

Váš zpravodaj z Beijingu

Magdalena Turnbull

Olympijské hry v Pekingu

Část čtvrtá

Jak zvládá Čína "zero covid"?

Zlatá jízda Ester Ledecké mě inspirovala, a tak jsem vyrazila na svah. Jelikož se následující týden plně věnuji napodobení naší snowboardové královny, dnešní článek bude o něco kratší.

Pokud někdo magicky zvládl uplynulý týden bez olympijských novinek...no, jestliže takový člověk existuje, tento článek jistě vynechal. Dnes se tedy nebudeme zabývat již výrazně okomentovanými výkony sportovců, ale opět nahlédneme do zákulisí olympiády.

Čína se před začátkem her zavázala k "zero covid" olympijským hrám. Slíbila, že v Pekingu sníží denní nárůst počtu nakažených na nulu. I přestože v půlce ledna byli denně zaznamenáni nově nakažení, jednalo se o pouhé jednotky případů. Jak se však Čína dostala k tak nízkým přírůstkům oproti v té době covidem promožené Evropě? Je sice možné, že si své denní přírůstky Čína trochu idealisticky upravila, nebyla bych si tím však úplně jistá.

Denní testování všech obyvatel, velkoměsta v lockdownu, policejní zásahy proti infekčním, noční pobyty v nákupních centrech kvůli výskytu blízkého kontaktu. Ano, blízkého kontaktu. To vše se v posledních týdnech objevuje na sociálních sítích. Snaha o eliminaci tohoto viru ze své domoviny je krutá, ale zároveň opravdu velká. Největší nebezpečí však od začátku organizátoři vidí v účinkujících na olympiádě, tedy zejména ve sportovcích. Na jejich bezinfekčnost si dávají zvláště pozor. Hned po otestování čínskými testy na letišti je zachyceno mnoho nových případů nákazy. Jak se však tolik sportovců dostane do této situace až po přiletu do Číny, a ne ve chvíli, kdy jsou testováni před odletem na letišti? Zdá se, že čínské testy mají poněkud vyšší senzitivitu na výskyt koronaviru. Do karantény tak většinou míří lidé, kteří si nemoc prodělali před několika týdny a stále mají nízký výskyt viru v těle. Stejně pravidlo platí i pro blízké kontakty, které po nařízení karantény zažívají zajímavé podmínky. Nedávno jsem viděla video jedné z norských biatlonistek, kterou kvůli karanténě vezl do cílové destinace řidič v ochranném obleku bezpečně vzdálen od sportovkyně improvizovanou folií.

Ráda bych řekla, že jsou výše uvedené příklady tak akorát k smíchu, jenže kdo ví, jak by to vypadalo bez takto striktních opatření. Teď musíme jen doufat, že se bude nadále z větší části covid českým sportovcům vyhýbat.

Fanděte!!

Příští týden se opět můžete těšit na další článek, který už zavání koncem naší olympijské série. :(((Tak si ho nenechte ujít!

Magdalena Turnbull